

Sex, drogy
& cyb'n'roll!

Petr Hoteša

BROKILON

Petr Heteša

SEX, DROGY & CYB’N’ROLL

Copyright © 2012 by Petr Heteša

Cover © 2012 by Marek Okoń

For Czech Edition © 2012 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-120-7

ISBN 978-80-7456-125-2 (PDF)

ISBN 978-80-7456-126-9 (PDF pro te ky)

Petr Heteša

Sex, drogy & cyb'n'roll

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2012

Petr Heteša
v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual *
Luštitel *
Tekuté krystaly *
Devět kočičích životů *

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

I.

PROLOG

1.

Možná to město nepoznáte. Asi si řeknete: tohle přece není New Chrome? Ale věřte, je to New Chrome. Je to skutečně to vaše skvělé a úžasné New Chrome, zabírající plochu 5 000 hektarů, se čtyřmi levely, každý o výšce dalších šesti až osmi podlaží. Jasně že je to New Chrome, ta technicistní městská struktura, ten podivuhodný biologický stroj narvaný vlastními plícemi, srdci, játry i ledvinami a taky hodně tlustým střevem. A hlavně elektronikou se všemi těmi procesory, usměrňovači, stabilizátory, tištěnými spoji, optickými snímači, superskalární architekturou, asynchronním vysíláním, dekodéry, terminály, selektory, datovými sběrnicemi, řadiči a dalším kyberbalastem.

Možná teď zrovna sedíte někde ve třetím podlaží druhého levelu, třeba ve snobském milionářském baru Black Cat, a dáváte si skvělé Sauvignon Blanc 200 Lynham s intenzivní vůní

čerstvě posečené trávy a typickou kořenitostí. A vůbec netušíte, že za stěnou, co máte za zády, probíhají hlavní nosníky šílené stavební konstrukce, jejichž průměr je šest metrů a jsou z nejlepšího polymerového betonu kombinovaného s titanovou ocelí a fermitem. A pod nimi pak ještě vrtané piloty, které celé to bláznivé termitiště drží tak nějak pohromadě a jež jsou opřeny o skálu v hloubce šedesáti metrů. Tušíte vůbec, že mezi nimi jsou pod zemí ještě další čtyři levely, z nichž každý je vysoký kolem patnácti metrů? A v každém je opět vpreparováno město? Napadlo vás to vůbec někdy? Fakt, nekecám. Je tam také město. Ale trochu jiné než to nahoře. Věřím, že o tom nemáte ani páru, protože vám to může být ukradené. Ale i toto je New Chrome.

Podzemní město, jehož hlavní náplň tvoří elektrárny, transformátorovny, strojovny, regulační tlakové stanice, soustavy agregátorových jednotek, strojovny klimatizace, čističky vody, filtrační zařízení, pohonné jednotky dopravních systémů, strojovny metra a výtahů, lanovek, railtransů, servisní střediska. A hlavně koridory milionů kilometrů kabelů, bez kterých by to vaše skvělé New Chrome nepřežilo ani hodinu. A věřte, že kdysi tudy dokonce jezdilo i metro. To už by si ale mohli pamatovat jenom vaši rodiče. A museli by mít sakra skvělou paměť. Protože teď jezdí jenom v těch vašich horních čtyřech levelech. Koneckonců, pro koho by tak asi dole jezdilo? Pro vás určitě ne a nikdo další už pro vás neexistuje. A tak tam dole po něm zůstaly jen prázdné tunely, vozovny, transformátorovny, opravárenská střediska. Jestli si ale myslíte, že tyto prostory zůstaly prázdné a opuštěné, tak to rozhodně ne. Je v nich daleko živěji, než když to metro ještě fungovalo. Asociálně živěji, jak byste asi řekli vy u té sklenice skvělého vína.

Je mi jasné, že pro vás existují jen ty vaše čtyři nadzemní a pak taky ty dvousetmetrové mrakodrapy nad nimi, které ční k nebi jako ostny pravěkého zvířete. Znáte jen New Chrome tvořené kavárnami, restauracemi, bazény, galeriemi, muzei, administrativními pracovišti, školami, univerzitami, výzkumnými ústavy, tělocvičnami a fitnesscentry, supermarkety, hotely, bankami, zábavními parky, kasiny, sázkovými kanceláři a dalšími

blbostmi, zatímco spodní levely, podzemní, vám neříkají vůbec nic. Myslíte si, že nejsou pro váš život podstatné. Ale to je omyl. Jsou. A to hodně.

Možná to ani vědět nechcete. Ale kromě té spousty technických zařízení je tam také život, i když poněkud jiný než váš. Podniky velmi pochybného určení a úrovně, se vstupem na vlastní nebezpečí. Jejich návštěvníky byste označili za vyložené asociály a rozpadlé existence, které horní čtyři levely vyvrhly. Tedy vy. Zajímalo vás vůbec někdy, kam se ti lidi, co nestačí na rychlý superživot ovládaný stále více křemíkem, nanotechnologiemi, tištěnými spoji a kyberprostorem, podějí? Přemýšleli jste o tom někdy? Kam jinam než dolů.

Prostě skutečný underground se vším všudy. V jednom fejetonu jsem dokonce kdysi četl, že zatímco úplně nahoře bydlí šlechtěné kočky, pár podlaží pod nimi čistokrevní psi, v přízemí pak mix těch, co neudrželi svůj pohlavní pud na uzdě a zkřížili se kdoví s čím (i když pořád docela civilizovaným), pod zemí už jenom asociální krysy. Ovšem bez nich by tohle město nefungovalo. Protože i velice ušlechtilá kočka sem tam vyprodukuje velice neušlechtilé sračky. Zdá se vám to trochu drsné? Jo, je to drsné. Ale je to tak.

Jasně, vy nahoře si můžete dát v luxusní restauraci s křišťálovými lustry a mramorem obloženými stěnami kachní prsíčka s nadívanými křepelkami a k tomu Hennessy. A dole? Tam prošlé hovězí nadívané ovesnými vločkami a k tomu surovou vodku. Ovšem jako zákusek je v nabídce pervitin, extáze a v některých lepších podnicích i heroin, koks nebo LSD. Odkud si myslíte, že vaše manželka sehnala kokain? Odkud si myslíte, že se bere to nejdražší zvrácené porno, které kupujete na černém trhu?

Takže takhle nějak to je.

Chtěl jsem vás na to upozornit předem, protože až budete v tom svém luxusním obývacím pokoji na čtvrtém levelu, v klimatizovaném pokoji, jehož dvě strany tvoří celostěnové plazmové obrazovky (z nichž je jedna napojena na simscreen), s nohama na stole a vedle nich láhev francouzského koňaku, číst tuhle knížku, tak možná nebudete věřit, že tohle je také New Chrome.

Ale je. Možná to bude odporovat vaší logice a víře v tento svět.
Možná se budete ptát: Minus druhý level? Co to proboha je? To
snad jsou jenom nějaké transformátorovny, ne?

Zapomeňte na to.

To je sex, drogy a cyb'n'roll.

To je také New Chrome, ve kterém žijete.

II.

SLADKÉ SNY

2.

Probudil jsem se vedle Loly. Nevím, jestli celá ta story začala zrovna v tuto chvíli a v tomto okamžiku, ale když si to celé promítnu zpětně, tak asi jo.

Lola má temně rudé, téměř hypermanganové vlasy, které na polštáři vypadaly jako rozlévající se žhavá láva. Ostatně Lola byla skutečně žhavá. Vždycky byla žhavá. Lola je totiž sopka, dřímající v hlubinách New Chrome. A jsem si jistý, že až jednou exploduje, tak to bude stát za to. Jednu takovou explozi mi předvedla včera, ale bylo to jen mezi námi dvěma. Nic, co by se dostalo až nahoru. Přesto se strop tavil a padaly na nás fialové hvězdy.

Opatrně jsem vstal, abych ji nevzbudil, a přešel do malé koupelny. Velké zrcadlo přes celou jednu stěnu zareagovalo okamžitě. Popřálo mi příjemný vstup do nového dne, oznámilo mi datum

a čas a po jeho stranách se vygenerovaly obrázky s doporučenými účesy na dnešní den, barevné palety s očními stíny, líčením a kdoví čím ještě. Vůbec nepochopilo, že před ním stojím já, a ne Lola, a že prostě žádnou obří kometou rudých vlasů nedisponuji, abych si ji mohl dle jeho návodu upravit. Zašklebil jsem se na něj a ono mi oznámilo, že vypadám skvěle. Bylo fakt dokonale ochočené. Derga Corpyn.

Docela by mě zajímalo, kde to Lola vzala. Tady, v minus druhém levelu, to byla stejná anomálie, jako kdyby někdo v plus druhém chtěl chovat králiky a slepice. Technologie, která sem záhadným způsobem prosákla z vyšších levelů. A jak, to snad věděla jenom Lola. Ale při jejích kontaktech mě to ani nepřekvapovalo.

Police táhnoucí se podél tří stěn obložených černým marconem byla zaskládaná flakóny s parfémy, plastovými lahvičkami se šampony, depilačními pomůckami, injekčními stříkačkami, balíčky cracku, cigaretami a záhadnými tyčinkami, které jsem v životě neviděl. Možná vstupy do jiných světů. Opláchl jsem si obličej studenou vodou a znova se podíval do zrcadla. Pochválilo mě, že jsem hvězda a že určitě budu mít skvělý den. No, aspoň někdo pro mě má pochopení.

Vrátil jsem se do ložnice, kde na obrovském dvojlůžku ležela na břiše pořád tvrdě spící Lola s hypermanganovými vlasy. Naproti posteli byla zeď vyskládaná ze samých reproduktorů, že to skoro vypadalo, jako by to byla tapeta. Naprali jsme to včera do sebe docela odvázně. Fakt to mělo grády. Pustila tam starý fláky, mám dojem, že tomu říkala Led Zeppelin, a osolila to tak, že nám vibrovaly ruce, nohy, těla a pak i vnitřnosti a ta závěrečná extáze pak byla opravdu vplynutím do jiného šíleného a bezrozměrného vesmíru. Led Zeppelin. V životě jsem o nich neslyšel, ale tutově se po nich mrknu. Nic tak dokonalého mi ještě nikdy střeva nerozvibrovalo.

Vzal jsem z nočního stolku rtěnku a odhrnul hypermanganové vlasy z Loliných nahých zad. Potom jsem jí na ně napsal *Ahoj, byla jsi skvělá*. To poslední dlouhé *á* mi vyšlo až někde tam, kde se její hladká kůže rozdvojovala na dvě půlky. Neprobudila se. Spala jako zabitá. Asi si to přečte. Pokud ji na to neupozorní to její

přechytralé ochočené zrcadlo od Derga Corpyn. Potom jsem ji ještě opatrně políbil nad *o*. Byla fakt skvělá.

3.

Vyjel jsem až na kostru očesaným průmyslovým výtahem v podobě klece opláštěné obyčejným drátěným pletivem do minus prvního levelu. Skřípal, jako by se naposledy pohnul někdy v pravěku. Hala přes dvě patra kdysi sloužila jako opravárenské depo metra. Teď už v ní ale nebyly patrné ani ty koleje, přes které byla položena prkna, překližky, ocelové pláty a podobně.

Nad kolejištěm se klenula poměrně široká ocelová lávka, na níž teď pospávalo asi osm nebo deset podivných existencí zachumlaných v dlouhých neforemných kabátech, určitě ukořistěných na skládce před centrální spalovnou. Nepochopil jsem, proč si ustlali zrovna na té lávce. Možná aby se přes ni nedalo chodit.

Na bývalé pneumatické rovnací stoličce u stěny prorostlé spoustou kabelů a trubek postával míšenec s dlouhými copánky propletenými skleněnými korálky a nabízel stínění karty. O kus dál na zemi seděl holohlavý kluk, kterému mohlo být stěží dvacet, s ležérním cigárem v hubě. Kokainový dealer měl asi přestávku.

Zvláštní přítomnost celého prostoru mu dodávalo notnou dávku magičnosti. Byl osvětlen jenom klasickými průmyslovými lampami ve tvaru povadlých zvonů zavěšenými těsně pod stropem, z nichž ovšem svítila stěží třetina. Zapálil jsem si camelku, když se z boční chodby vynořila dvoučlenná policejní hlídka. Do copánkového míšence jako když střelí. Sklonil hlavu a začal mizet dlouhými kroky, které bych od něj nikdy nečekal. Najednou měl ty nohy dvakrát delší. Prošel kolem mě, hledě hluboko do země. S holohlavým klukem, sedícím na zemi a opřeném o stěnu, to ani nehnulo.

Seana v policejní uniformě jsem poznal. Znal jsem ho a on znal mě. Ostatně věděl, že kdysi jsem býval jedním z nich. Nevím, jaký udělal průšvih, že většinou musel sloužit tady dole. Všiml si mě a dal mi rukou posunek, že by se mnou potřeboval

mluvit. Dva zkřížené prsty znamenaly neoficiálně. Oddechl jsem si. Kdyby se mnou chtěl mluvit oficiálně, možná bych měl problém.

Kývl jsem hlavou, že chápu a rozhlédl se kolem. Byl nutný blafák na kameru zabudovanou do policejního odznaku na jejich náprsní kapse. Snímala nonstop celý průběh služby a byl to největší průser všech policistů. Ovšem eliminace obrazu byla tady dole předmětem zavedených postupů a neměnných principů, fungujících už spoustu let. Nablízku nebyl nikdo jiný než ten apatický holohlavý kluk sedící na zemi. Kokainový dealer s přestávkou. Přešel jsem k němu a lehce ho kopl do nohy, jestli vnímá, nebo je už dva dny po smrti. Zvedl ke mně zduděné vodnaté oči. Tipoval jsem to na heroin, což ovšem Seanově kameře mohlo být ukradené.

„Potřebuju figuranta pro policajta, vole,“ řekl jsem ne moc nahlas. Předpokládal jsem, že není v podzemí žádný nováček a ví, o co jde.

„Pět dolarů,“ řekl koutkem úst.

Takže byl v obraze. Udělal jsem rukou znamení, že mám stojan na kameru a Sean i se svým partákem se otočili zády. Kluk se líně zvedl. Přešli jsme k policistům. Sean se sehnul a zavazoval si tkaničku. Současně s tím si odepjal policejní odznak a já ho připíchl heroinovému holohlavci na hrud'. Nehybně stál vedle druhého policisty a čuměl do míst, kde kdysi bývaly koleje a teď tam nebylo nic. V propozicích pro podobné operace bylo hlavně nemluvit. Sean udělal pár kroků zpátky a pak jsme oba poodešli nějakých padesát metrů. Posadil jsem se na zbytky ponku a nabídl mu camelku. Usadil se vedle mě a vzal si. Je o pět let mladší než já a je jedním z těch, se kterými se dá mluvit. Prostě není svině. A možná taky jenom proto byl schopn tady dole přežít. Mnoho jeho kolegů, kteří svině byli, takové štěstí nemělo. Spodní levely jsou totiž na policisty velmi citlivé. Dovedou je ocenit, když mají mozek v hlavě, a dovedou je zabít, pokud ho postrádají. O tom bych já mohl něco vyprávět.

„Další průser s SDC,“ řekl Sean a vyfoukl kouř někam nad sebe.

„A co já s tím? Nemám továrnu.“

„Já jen tak... abys nebyl překvapenej. Nahoře běsní, přímo zuří. Přitahuje.“

„Ať se třeba poserou.“

„Jasně... jde jenom o to, že ty sračky budou dopadat až sem dolů.“

„Jsme na ně zvyklí,“ řekl jsem.

„Jenomže tentokrát to má být fakt hustý.“

„V tom případě si tipuju na další oběť. A podle toho, co říkáš, tak asi nějakého hlavouna.“

„Kluk Norana Hastingse.“

„Chromicle News?“

„Má tam většinový podíl. Před dvěma dny ho našli v Cotton Baru. Totálně na sračky. Nepřežil to.“

„Takže zavřeli Cotton Bar.“

„Jasně. Navzdýcky. Možná z něj udělají čítárnu povinné četby nebo feministický klub.“

„Hele, Seane, to je ale o tři levely výš. To je nám tady úplně u prdele, jestli se zdrgoval nějaký synáček posraného hlavouna.“

„Ty jsi asi nic nepochopil, Jerry.“

„Měl jsem náročnou noc... Možná mi to huř zapaluje,“ řekl jsem a odhodil vajgl na zem.

„Budou razie... I tady dole. Hlavně tady dole, protože to jde zdola.“

„To je jejich teorie.“

„Jasně, ale to je úplně jedno. Tak jsem si myslel, že bys to možná měl vědět.“

„Nedělám do SDC. Na to se mám moc rád. A stejně mají jenom na minus jedničku. Níž se neodvází.“

„Tentokrát hrozí, že půjdou až na minus dvojku. Hastings kolem toho rozpoutal obrovskou aféru a udělá všechno, aby toho, kdo to jeho klukovi sehnal, prostě dostal.“

„Tak to se bude moct třeba posrat. Nedávám jemu ani vám tady dole žádnou šanci.“

„Jasně... Jenom jsem si myslel, že bys to měl vědět. Jsou fakt nepřítelští. Naše hlídky dostanou posily a současně s tím to tady asi pročešou i speciální oddíly. A bojím se, že při tom přijdou i na jiné věci než na SDC.“

„Na SDC nepřijdou určitě. To jede po kanálech, o kterých nevím ani já. A že toho vím hodně... Ale ty jiné věci... přiznávám, že to by mohla být pohroma. Jenom nelegálními zbraněmi, co tu dole kolují, by mohli vybavit jednu divizi. A morfiem zásobit jednu velkou nemocnici.“

„No právě. Takže jestli ti něco můžu doporučit, měl by ses držet nějakou dobu zpátky.“

„Já se držím zpátky od té chvíle, co jsem se tady ocitl.“

„A tví přátelé?“

„Nejsem jejich chůva. Přesto díky za upozornění.“

„Nabídl dvě stě táců za informaci.“

„Hastings?“

„Jo.“

„Z toho už by určitě šla zařídit zcela nová výroba na SDC.“

„Vole.“

Sean se zvedl.

„Tak čau... Co jsem chtěl, to jsem řekl.“

„Čau... A díky.“

Odcházel si převzít zpět svůj odznak.

„A Seane...“ řekl jsem, když byl tři kroky ode mě.

Otočil se.

„Pokud by ses náhodou k té informaci dostal... myslím k té informaci za dvě stě táců... nepochybují o tom, že tady by šlo sehnat čtyři sta, jenom abys s ní neblblnul.“

„Díky za zprávu,“ řekl a odkráčel ke svému kolegovi.

4.

Ken Dollray má svůj obchod Dinosaur Rock v Elektrárně. Aspoň se tomu tak říká, protože kdysi byly prý prostory opravdu plynovou elektrárnou, než se přešlo na vodík. Teď je to obchodní centrum. Ovšem zapomeňte na to, že byste věděli, oč jde. Obchodní centrum minus prvního levelu nemá s klasickými centry tam nahoře vůbec nic společného – kromě toho, že tu skutečně probíhá čilý obchodní ruch. Je to spíš bleší trh nejrůznějších a nejnepravděpodobnějších blbostí, jaké si dokážete vymyslet a jaké nahoře prostě nekoupíte. Věcí, které nahoře spíš

vyhodíte. Tady dole ovšem pořád mají svoji hodnotu. Většina těch nejšílenějších produktů, se kterými se tady obchoduje, ale stejně slouží jenom jako zástěrka pro obchod s nelegálními produkty, za které naopak ti nahoře jsou ochotni zaplatit majlant.

Ken Dollray je šedesátiletý hippie s dlouhými vlnitými vlasy skoro po pás a jointem v levém koutku úst. Nikdy jsem ho neviděl bez něj. Jeho tvář, strukturou připomínající kůru korkového dubu, svědčí o tom, že vyzkoušel snad všechny drogy, které na světě existují.

„Hele... měl bych pro tebe takovej rébus,“ řekl jsem poté, co jsem se ocitl v jeho malém krámku, jehož stěny byly tvořeny nekonečnými sloupci vyskládanými z milionů cédéček. Dollray je snad jediným obchodníkem v celém New Chrome, který s nimi ještě pořád obchoduje, i když poslední vychrlila čínská výrobní linka snad před dvaceti lety. Americká pak před třiceti.

„Čau, Jerry,“ řeklo něco z vnitřku korkového dubu.

„Led Zeppelin,“ vybafl jsem na něj magickou formuli.

„Ty krávo... odkdy seš znalec rockového pravěku?“

„Nevím o nich vůbec nic. Ale včera jsem s nimi zažil skutečnou, téměř nadpozemskou extázi.“

„To věřím. Kytara Jimmyho Page je ten nejmagičtější zvuk, jaký jsem kdy slyšel. A Robert Plant... to je duše přetransformovaná do zvukového vjemu.“

„Takže je znáš?“

„Vole. To je rockové božstvo, ty krávo.“

„A máš?“

„Nevím ale, jestli ti to na těch nových sračkách bude hrát. Je to ještě starý formát. Klasický digitál.“

„To je v pohodě. Seženu si starou sračku. Zatím bys mi mohl nějaký natáhnout do karty.“

„A kdes je slyšel, proboha?“

„U jedny dámy.“

„Kolik má? Určitě hodně přes stovku, ne?“

„To nevím. Ale na víku rakve byl letopočet 1982.“

„Ty krávo...“

5.

Sešel jsem zpátky do minus dvojky. U eskalátorů (už asi tři sta let nefunkčních) jsem prošel kolem Maxova stánku s velmi popisným názvem DigiPorn. Jeho kostkovaná košile snad pamatovala ještě vietnamskou válku a prošla i tou afghánskou a iráckou. Ale spoň podle počtu děr. Mávl na mě diskem, který držel v ruce.

„Ahoj, Jerry. Mám novinku... Fakt skvělý, to budeš čumět. Jmenuje se to Chlupatá a roztažená.“

Přímo nad jeho stánkem byla na ocelové konzole osazena zaprášená kamera. Nefungovala stejně dlouho jako ty eskalátory.

„Někdy příště, Maxi.“

„A taky tu mám Spermatickou záplavu v klášteře...“

6.

SDC je to největší svinstvo, s jakým zatím podzemí vyrukovalo. Někteří tomu říkají Darwinova droga, což je asi odvozeno od té jeho teorie přírodního výběru. Přežívá silnější a dokonalejší. Vypadá to velice logicky a racionálně. Na rozdíl od SDC, u něhož zatím nikdo nepřišel na to, podle čeho si ta droga vybírá, a nikomu se zatím nepodařilo rozklíčovat její kritéria pro ty, co nechá přežít, a pro ty druhé. Spíš by se tomu mělo říkat Ruská ruleta.

Já ji ještě nezkusil (a že jsem toho zkusil už hodně). Takže jenom zprostředkované informace. Zážitky jsou fascinující, šílené, úžasné, nadpozemské, osmirozměrné, vesmírné. Nedokáže to ani heroin, ani LSD, ani jakýkoliv implantát s virtuální realitou. SDC je mozek vržený do rajske zahrady nikdy nepoznaných smyslových vjemů a prožitků, mozek vržený do nekonečného vesmíru. Anebo taky do pece krematoria. SDC totiž zná jenom dvě možnosti: neuvěřitelné zážitky, nebo smrt. A podle čeho si droga vybírá, je ve hvězdách. Buď se jí zalíbíte, a pak vás s sebou pokaždé vezme do ráje, anebo ne, a v tom případě vás vezme do pekla. Sice jenom jednou, ale s konečnou platností. Mám (nebo měl jsem) pár známých, kteří si to píchli. Čtyři už nežijí a tři si dopřávají ten úžasný fascinující svět, ve kterém se vám prý

roztaňčí úplně všechny smysly do orgasmických orgií, jednou nebo dvakrát týdně. Údajně bez jakýchkoliv vedlejších účinků. SDC je démonická entita obestřená spoustou tajemství, mýtů a spekulací, z nichž některé dokonce tvrdí, že je to softwarová droga, kterou dali dohromady hackerští alchymisté z minus třetího levelu. A synáček váženého pana Hastingse se jí asi nelíbil. Ani se jí nedivím.

7.

Asi hodinu poté, co jsem se setkal se Seanem, mi došlo, že to jeho upozornění, ta jeho zpráva, není žádnou horkou novinkou, ale je naopak možná včerejší nebo předvčerejší. Prošlé zboží. Akce už se rozběhly.

Byla to poměrně široká spojovací ulice Clothe Head (kdysi nástupní koridor asi k deseti eskalátorům), ze stěn ještě trčely slepé konzoly monorailu. U prkny zatlučené výlohy dvoučlenná policejní hlídka v těžkých kevlarových mundúrech a s přilbami na hlavě kontrolovala pět mladíků. Přes tmavé plexi, co měli před očima, jsem ty policejní ksichty moc neviděl, ale asi to nebyl nikdo odsud. Tedy nikdo, kdo byl dole standardně. Musela to být část nových posil, aktivizovaná kvůli SDC. Jeden z nich byl rozkročený a nervózně mířil na skupinku teenagerů samopalem, zatímco druhý, se samopalem na zádech, bezradně zíral na skener v ruce, protože mu asi ukázal, že někteří z kontrolovaných nemají i-kartu. A kdoví jestli ne všichni. Znamenalo to, že v systému vůbec neexistují. A tím pádem neexistují ani na světě. Což určitě pro jakéhokoliv nezkušeného policistu shora muselo být absolutně nepochopitelné.

Na zemi u jejich nohou se válely malé ušmudlané balíčky různých velikostí. Tipoval jsem to na LSD nebo kokain. A jedna pistole. Asi už je stihli prošacovat.

Průser cítím na sto metrů a přes dvě podlaží. Opřel jsem se o betonový sloup asi deset metrů od nich. Zapálil jsem si a pozoroval tu beznadějnou situaci. Bylo mi jasné, že je zle. Hodně zle. Tak zle, že to nepřežijí. Měli sice dva samopaly, neprůstřelné vesty a u pasu další pistole, ale stejně neměli nejmenší šanci. Tři

z těch vlasatých kluků jsem neznal, ale dva ano. Paul je číšník z Loganga Baru, v námořnickém pruhovaném tričku, a vedle něj roztomilý Bruto z ochranky Happysexu. Bruto měl místo levé ruky implantát až po rameno. A nebyla to žádná imitace skutečné lidské ruky obalená silikonem, terentonem a umělou kůží, ale skutečný strojní mechanismus z titanové tyčoviny s obnaženými klouby a všemi těmi složitými pneumatickými převody. Jeho chlouba. A nebyla následkem žádné nehody, ale Brutovy svobodné vůle. Nechal si zdravou ruku sám amputovat, aby si mohl pořídit tuhle hračku. Možná někdy viděl kultovní film Terminátor, možná byl jenom blázen. V každém případě ten samopal, co měl policajt v ruce, mu byl na nic, protože Brutova levačka ovládaná hi-tech procesorem napojeným na dokonale promazaný špičkový mechanismus byla neuvěřitelně rychlá. A na konci opatřena výsuvnou jehlou. Za ní se nacházel malý zásobník prudkého jedu. Už teď byl ten policista mrtvý, aniž to tušil.

Sledoval jsem tu scénu a byl z ní patřičně nervózní. Válka s policajty je to poslední, co by si mohlo podzemí přát. Bylo mi jasné, že ji nemůžou rozpoutat jenom kvůli zdrogovanému synáčkovi majitele listu Chromicle News. Potřebují záminku. Potřebují několik záminek, aby následně mohli rozpoutat teror. Žádný policejní šéf se nikdy nenamáhal vymyslet důmyslnější strategii.

Odhodil jsem půlku cigarety na zem a modlil se, aby mi dal Bruto ještě nějaký čas, než zapáchne tu jehlu do policajtova krku. Odlepil jsem se od sloupu a pokračoval podél stěny k ocelovému schodišti za nimi. Ani pohledem jsem o ně nezavadil. Zaslých jsem policistu, jak se ptá Paula:

„Kde máš kurva identifikaci?“

Přešel jsem dál a u schodiště se otočil. Policisti teď byli ke mně zády. Stoupnul jsem si tak, aby mě Bruto viděl, a snažil se mu posunky naznačit, že by neměl toho policistu zabíjet. Vytáhl jsem z kapsy i-kartu a položil ji na schody, aby nebylo možné monitorovat můj pohyb, a to ani zpětně. Vyzul jsem si boty. Teď už zbývalo jenom vyřešit eliminaci jejich kamer ve služebním odznaku. Toho se samopalem zlikviduji já. Doufal jsem, že na druhého skočí jeden z těch kluků, aniž by ho zabil.

Přiblížil jsem se k nim zezadu po špičkách. Oba ozbrojenci byli

tak šokovaní neidentifikovatelnou tlupou před sebou, že mě ani jeden z nich nezaslechl. Zadržel jsem dech a ještě jednou celou situaci promyslel. Žádný zádrhel jsem v ní nenašel. Skočil jsem na záda tomu se samopalem v ruce a strhl ho k zemi. Ostatní to pochopili správně. Dva se vrhli na toho se skenerem a dva na toho mého.

„Otočte je na břicho!“ zařval jsem, aby nějak zrušili záběry jejich kamer. Kdybych se na některém objevil, už si tady neškrtnu. Nebo tady možná jo, ale nahoře už nikdy. A já nahoru přece jenom čas od času potřebuju.

Všiml jsem si, že Bruto natahuje svůj implantát k úderu.

„Nesmíš ho zabít!“ vykřikl jsem hysterickým ženským ječákem.

Jejich monitorovací zařízení bylo pořád v provozu a nechtěl jsem riskovat hlasovou identifikaci.

„Běž do prdele... kurvy jedny. Nic jiného si nezaslouží.“

„Ty běž do prdele, vole. Čekají na to... Potřebují nějakých pět šest mrtvol, aby to tu mohli s konečnou platností celé vyčistit,“ imitoval jsem opět ženskou.

Bruto s Paulem chápali, oč jde, ale ostatní tři na mě zírali, jako bych se snad zbláznil, nebo jako bych byl kastrát. Dva už klečeli na tom mém a Paul s dalším na skeneristovi. Stoupl jsem si a oprášil si kalhoty. Bruto se na mě nechápavě podíval.

„Jsou šílení z SDC. Chystají obrovský zátah, ale potřebují impuls. Tak jim ho kurva přece jen tak nedáš, ne?“ řekl jsem.

„Seru jim na jejich SDC.“

„A oni zase serou na tebe, vole.“

Zamyslel se. Jeho mozek pravděpodobně konzultoval data s procesory v té titanové pařátě.

„Ale ty samopaly si vezmem,“ řekl, když celou situaci nejspíš konečně vyhodnotil.

„Jo, ty si vezme. Je to dobrý prodejní artikl.“

„Škoda prodávat. Mohly by se hodit i nám,“ řekl Paul a zapálil si marlboro.

„Pustíte je, až zmizím, jo?“ řekl jsem opět jako ženská.

„Jasně. Ale ještě předtím je svlíknem. Pustíme je úplně nahatý.“

Oba policisti pořád leželi obličejí k zemi a ani se nehnuli. Možná jim konečně došlo, že by pro ty nezbedné hochy nebylo nic

jednoduššího, než jim jejich vlastními samopaly prostřílet hlavy. Byli v šoku.

„Dělej, jak myslíš, hlavně nikoho nezabíjej.“

„A víš, co udělám s těma jejich odznakama s kamerou?“

Zakroutil jsem hlavou.

„Dám je Mary a Yvetě.“

„Ony je sbíraj?“

„Jo... Dají si je do kalhotek, ať mají na policejním ředitelství konečně taky nějaký slušný program, na který se dá dívat.“

„Hmm... Škoda že ho nechytím...“

8.

Pokud nemáte rádi umění, tak tuhle knížku vůbec nečtěte. Je totiž hodně o umění. A pokud ho rádi máte, tak už ji nečtěte vůbec. Mohli byste ho přestat chápat.

Mám nejnižze položenou galerii v celém New Chrome. Uměleckou galerii. Jmenuje se Galerie. Kultura v tomto městě totiž začíná nejniž na plus druhém levelu a ty nejlepší a nejdražší kusky jsou na čtvrtém. Posledním. A teď si představte, že to moje zařízení je v minus prvním. Sebevražda? Samozřejmě. Ostatně, s tím jsem do toho šel. Protože život v tomhle dokonale zpraveném městě už nestál za nic.

Dřív to bývala snad tělocvična, nebo hokejové kluziště, nebo já už nevím co. V každém případě to bylo vysoké přes tři podlaží a po celém obvodu se táhly tři metry široké galerie, přístupné na čtyřech místech po ocelových schůdkách s jednoduchým zábradlím. Prostě hotové koloseum, ideální pro mé umělecké cítění a pro umělecké cítění spodních levelů New Chrome. Dělán hlavně výtvarno a hudbu, popřípadě jejich organickou symbiózu ústící v úžasná a nevídaná performance, uskutečnitelná právě jen tady dole.

Když jsem tedy dorazil do Galerie, ve vestibulu (což dříve asi bývala šatna rozhodčích) seděl chlápek v prošlém kvádru a s prošlým obličejem. Jeho věk byl neurčitelný. Prošedivělé vlasy, prošedivělé strniště na tváři, prošedivělé oči. Na kolenou plochá kožená aktovka (podle stupně popraskanosti

nejspíš z pravěkého dinosaura) a na nohou téměř hranaté hnědé polobotky. Poněkud kyborgovské. V tašce mohly být pojistné smlouvy, glock, plastická trhavina nebo taky ukázka jeho Velkého Umění.

„Vy jste určitě Jerry Gibwill,“ zvedl ke mně vyšumělé oči.

„Správně... Jestli jste ale začínající umělec, tak mám na rok plno.“

Pokusil se o úsměv.

„Ani začínající, ani umělec,“ řekl s evidentní radostí, že není ani jedním z nich. Podal mi ruku.

„Frederico Gaus.“

„Gaussovy křivky...“ řekl jsem a stiskl ji.

Nechápavě zazíral.

„No dobrá, tak jste je asi nevynalezl... Co pro mě máte?“

Rozzářil se jako ranní slunce.

„Skvělou nabídku, pane... Úžasná věc. YAG laser.“

Teď jsem zase zůstal zírat já.

„Ani ten jsem nevynalezl. Ale jsem zástupce firmy, která s ním obchoduje. A měl bych ještě pár posledních kousků v akci.“

Naklonil jsem trochu hlavu, aby pochopil, že vůbec nic nechápu.

„Dokonale odstraňuje tetování.“

Panebože, další pošuk, kterého vyvrhly vyšší levely sem dolů? Vyhrnul jsem si triko a ukázal mu nahé břicho.

„Vidíte nějaké tetování?“

„Ne,“ řekl prodejní agent s bezelstnou upřímností.

Shrnul jsem si triko zpátky.

„Takže mě těšilo, pane Gausi.“

„Ne, ne... Vy jste mě špatně pochopil.“

„Já vás nepochopil vůbec, natož špatně.“

Gaus byl neodbytný tak, jak to mají prodejní agenti v popisu práce a pak už i v krvi.

„Slyšel jsem, že sponzorujete Tattoo Matoo. A seděl jsem tam asi před hodinou.“

„Co jste si nechal vytetovat? Má v katalogu skvělého draka se sedmi hlavami.“

Podíval se na mě, jako bych se zbláznil.

„Nenechal jsem se tetovat. S paní se moc příjemně povídalo. Byla nadšená.“

„Vámi?“

„Mnou taky, ale hlavně tím YAG laserem.“

„To je tetovací laser?“

„Právý opak, pane,“ oznámil Gaus vítězoslavně, jako by právě vyhrál jackpot.

„Odstraňuje tetování.“

„Správně. Chápejte... Její salon by mohl mít daleko vyšší obrat. Kdyby při každé realizaci svého díla ještě navíc dala záruku, že je zase u ní odstranitelné...“

„Ježíšmarjá, a co já s tím mám společného?“

„Jste její sponzor, ne?“

„Aha... takže jestli jsem to správně pochopil, vy mi chcete navrhout, abych jí ten váš laser koupil.“

„Sponzorský dar,“ řekl teď už trochu opatrněji.

Nemohl si být jistý, jestli ho na místě nezabiju. Možná bych to měl udělat.

„Tak aby bylo jasno, žádný tetovací salon nesponzoruju. Jo, jednou jsem Ingrid pomohl. Když byla v prdeli, tak jsem jí půjčil, to je fakt. Dodnes mi to nevrátila. To je taky fakt. To ale neznamená...“

„Je to úžasné zařízení. Už není třeba žádná kožní transplantace, nic takového.“

„A navíc co vím, tak to Ingrid dokáže odstranit i bez toho vašeho laseru, i bez transplantace.“

„No jasně že dokáže,“ ožil šedivák a pokračoval:

„A víte jak? Za cenu částečného zmrzačení. Pomocí rozžhavené lžice.“

„Jo?“

„Jasně že jo... Říkala mi to. A pak taky pomocí kyseliny z automobilových baterií. Víte vy, co je to kurva za bolest? Někdy si to zkuste. Prožere se vám to až na kost.“

Nevěřil jsem vlastním uším. Co to blábolí?

„Jenomže YAG laser využívá krystalu ze směsi yterbia a hliníku, víte?“

Rezignovaně jsem zavrtěl hlavou.

„Je kalibrován tak, aby rozbíjel částičky inkoustu po jednotlivých barvách, kterých se už lidský imunitní systém dokáže sám zbavit.“

Oběť systému. Možná zabloudil, možná vůbec netuší, že je na minus prvním. Že tady dole jsou částičky inkoustu a imunitní systém všem u prdele.

„Mám to v akci... jenom deset tisíc dolarů.“

Navíc někde v těch horních levelech nechal i mozek.

Poslal jsem ho do prdele.

Pochopil to až napotřetí.

9.

Svoji kancelář mám na druhé galerii a tvoří ji prosklená buňka s výhledem do celé haly. Dříve asi stanoviště časoměřičů. Houkl jsem na komp, kterému pak trvalo asi pět minut, než se z toho vzpamatoval. Aktivizoval všechny své procesory a vykouzčil na monitoru logo Microsoftu.

Prošel jsem e-mailovou poštu. Nic zajímavého, samé spamy. Jako čtrnáctka tam byla pozvánka na společnou vernisáž Atheye a Barneyho. To byla bomba. Oba dva jsou totiž absolutně výraznými uměleckými osobnostmi, které se zatím nikdy ve společném projektu nesešly. Oba dva jsou podobně šílení, a proto jsem si to ani moc dobře nedovedl představit. Rona Atheye znám trochu víc. Velký veterán umění performance. Byl jsem na jeho posledním představení, kde předvedl autobiografický, typicky hrůzostrašný kus s názvem *Čtyři scény z mého života*. Performance se konala na Chenced Boule (hala po demontovaném atomovém reaktoru) a v jedné ze scén Athey odřezával ze svého kolegy kusy tkáně a do hlediště pak házel papírové ubrousky nasáklé jeho krví. Fakt působivé.

Matta Barneyho jsem nikdy na živo neviděl, jenom na videu. Exot známý tím, že pro své plastiky a videodíla využívá především vlastního těla. Viděla ho ale Lola na vernisáži v Gothic Sale. Zlezl tam prý úplně nahý všechny zdi a strop jako Spiderman a provedl několik velice náročných úkonů. Například když se spustil do chlazené prosklené komory, kde už pro jeho tělesné

otvory bylo připraveno sportovní náčiní ošetřené vazelínou. Po vernisáži následujícího dne pak čekaly na diváky pouze stopy na zdech a stropě, použité náčiní a videozáznam speleologických výkonů z předešlé noci. Fakt jsem si ty dva nedovedl představit spolu. V každém případě, jestli mi to vyjde, měl bych to určitě vidět.

10.

O půl osmé večer jsem ukázal svoji i-kartu scanu a prošel do vstupního vestibulu protkaného tlustými troubami s ještě tlustšími šoupaty a uzávěry. Někde o dobrých čtyřicet metrů výš, na třetím levelu, zaznamenal počítač můj vstup do Hentay Globe. Kdysi dávno, když jsem byl ještě naivní blbec a dělal u policie, nás pustili na exkurzi do centrálního registru. A to jsem zíral. Spousta lidí vůbec netuší, jaká data se o nich shromažďují. Vlastně si vůbec neuvědomují, že celá jejich slavná existence je redukována do centimetrové destičky s tištěnými spoji osazené v jejich i-kartě. Jasně že je to docela pohodlné. Máte tam klíče od bytu, od kanceláře, vlastně od všech vašich autorizovaných vstupů, veškeré platební karty, doklady, údaje o sociálním pojištění, mobilní telefon, net. Bez i-karty nejste nikdo. Nedostanete se do metra, do práce, do kina, fitka nebo sauny, nekoupíte si ani pitomý rohlík. Krásný nový svět, ve kterém se ovšem musíte smířit s tím, že se o vás ví úplně všechno. Co jste si koupili, kdy jste si to koupili, kolik jste za to dali. Co preferujete za zboží, jaké filmy máte rádi. V kolik hodin jste byli na bowlingu a v kolik a jak dlouho u sousedky, která si včera pustila na třetím kanálu velice perverzní video (stejně jako je dostupná informace, že její manžel byl v tu chvíli na služební cestě tři sta mil daleko). Váš pohyb ve městě je monitorován dvacet čtyři hodin denně, a to s přesností na dva metry, jelikož hustá síť vysílačů pokrývá každý metr čtvereční této pekelné struktury. Integrovaná komunikační karta (jak se tomu kdysi říkalo, pracuje se signálem dřívějších mobilních telefonů) je tak vaším srdcem i mozkiem dohromady, vaší existencí. Možná už vám taky dochází, proč i-kartu nelze vypnout a proč je napájena zdroji přímo z agregátů implantovaných do vysílačů. Naprosto geniální.

A nebojte se, že byste si ji třeba mohli někdy ráno zapomenout doma. Nedostanete se ani přes automatický zámek vlastního bytu. Mohli byste zkusit vylézt oknem nebo instalační šachtou, ale tím končíte. Nevezme vás žádný eskalátor, výtah ani pohyblivý chodník. A navíc vás sejme první kamera, která okamžitě identifikuje váš obličej a přiřadí ho k číslu. Pokud ovšem neodpovídá současně pohybu vaší i-karty, analyzuje přesnou lokalizaci a pošle záznam policii.

Stoprocentním signálem jsou pokryty samozřejmě všechny horní čtyři levely, včetně nulky. Minus jednička z osmdesáti pěti procent, minus dvojka z padesáti. Minus trojka velice výjimečně, má dejme tomu patnáctiprocentní pokrytí. Minus čtyřka nula. Ovšem v minus čtyřce nepřežijete, protože tam není vůbec nic.

Největším byznysem firem z horních levelů je pak pochopitelně skupování dat. Samozřejmě že je to trestné, ovšem všude se najde dost zkorumpovaných úředníků, aby sem tam něco prosáklo. Reklamní agentury jsou pak schopny pracovat velice cíleně a jsou vám nabízeny jenom ty druhy zboží, o kterých se ví, že je užíváte a že je potřebujete pro svůj život. Stačí si jednou koupit šampon Palmolive a váš komp, televize i plazmový billboard před vaším bytem bude zaplaven reklamami na sto dalších produktů této značky.

Už vám začíná docházet, v čem kromě drog spočívá největší byznys spodních levelů? Jasně, ve výrobě falešných i-karet. Můžete totiž vlastnit jenom jednu, která je vám přidělena (to ovšem nevyklučuje, že si po měsíci nemůžete zažádat o změnu čísla mobilu v ní). Vlastnictví dvou je pokládáno za stejný zločin jako ozbrojená loupež nebo znásilnění. Vlastní výroba a distribuce pak za vlastizradu a teroristický čin.

Já mám dvě.

11.

Skončila zvuková zkouška, při které se Hentay Globe otřásalo v základech, a já se přes ochranku propracoval až k Lole. Rozzářila se jako sluníčko, když mě viděla.

„Ty jsi nezaspala?“

„No dovol?“

„Přečetla sis můj vzkaz?“

„Jaký vzkaz?“

„Poslední písmena ti končí až vzadu pod kalhotkami.“

„Nenosím kalhotky.“

„Myslel jsem, kdybys je nosila.“

„Tak to jsem teda nečetla.“

Vínově rudé vlasy měla sčesané do drdolu. Poznal jsem v něm jeden z účesů, který mi ráno nabízel její zrcadlo a který jsem s díky odmítl. Přišla k nám Beth.

„Hele, jestli Frank zase u toho mixáku bude chrápat, tak se na to vyseru. Já se prostě potřebuju slyšet.“

„Tak si to s ním dohodni.“

„To jsem udělala, ale zase je nějakej sjetej.“

Ode dveří na mě zamávala Chess se svou dokonale holou leb-
kou.

„Čau, Jerry, to jsem ráda, že tu seš taky. Dneska to bude fakt nářez.“

Oči jí svítily jako dva lasery. Odhadoval jsem to na kokain.

12.

Lola rozhodně nebyla blbá a k tomu svému nápadu nepotřebovala žádné podpurné procesory, heroinové injekce ani neuronové urychlovače. Posbírala ty holky po nejrůznějších nočních erotických klubech. Živočišné trosky, biologické fragmenty, které se ještě nerozpadly jenom díky kokainu, implantátům a softwarovým řetězcům. Prostě je vytáhla z nejhlubší městské stoky, nasvítla tisíciwattovými reflektory, dala jim do rukou kytary a před neuvěřitelně zmalované rty mikrofony. Lola rozhodně nebyla blbá a ty holky koneckonců taky tak úplně ne. Pochopily docela rychle, protože je to stejně pořád o jednom a tom samém – o přežití.

Roxy je ta nejčernější černoška, jakou jsem kdy viděl, a když roztáhne tu svou hubu, která se jí pak skoro omotá kolem celé hlavy, a mikrofon si strčí až někam do žaludku, běhá vám fakt z jejího hlasu mráz po zádech. Je to radostný výkřik draka

opouštějícího jeskyni, ve které byl doteď přikován ke skále. Yolina kytarová sóla jsou ta nejrychlejší, co New Chrome kdy slyšelo. Jimi Thore by pukl závistí a dědek Joe Satriani okamžitě zahodil kytaru, kdyby mohl Yolu slyšet. Titanové prsty jejího implantátu sahajícího až k rameni jsou snad stokrát rychlejší než klasické biologické a podle mě si Yola mnohdy ani sama neuvědomuje, co ty mechanické prsty vlastně dělají a jak to dělají. Ovšem ta její ruka je fakt unikátní. Gregovi se jí podařilo šlohnout na DigiTechu a údajně (aspoň podle něj) to měl být speciální výrobek určený k chirurgickým výkonům. Vyjma té ruky je Yola kompletně biologická běloška (aspoň to tvrdí), ale moc jí to nevěřím. Kozy určitě svoje nemá. Jsou obří. Yola je blondýnka se smyslými rty, přesně taková jako ty v pornočasopisech s roztaženými nohama, a vydavatel si myslí, že to je přesně to, co chlapi chtějí. Chess je druhá kytara a na rozdíl od Yoly má obě ruce svoje – a často má i svoji hlavu. Je děsně paličatá. Tu hlavu má oholenou dohola. Progresivní chemoterapie plus drogy. Chlapi pod pódiem na ni většinou pokřikují, jestli je dohola i dole. Je. Teda ne že by mi to ukázala, ale řekla mi to. Říkáme si toho hodně. A vím, že kdybych chtěl, tak by mi to i ukázala.

Lou Anne je příšerně tlustá indiánka a její erotické kouzlo spočívá hlavně v tom, že šílící chlapi dole v publiku si prostě nedovedou představit, jak to vůbec v té posteli dělá. Sedí za bubny a její megakozy dosahují téměř až k činelům, které má postaveny, co nejdál to jde, aby na ně ještě dosáhla paličkami. Na svou tloušťku má ovšem nečekaně velmi rychlé a hbité ruce, a když rozjede ten svůj dunivý magický rytmus, vibrují vám i ledviny. Nadine je malá vychrtlá běloška s úžasným hlasem, který dokáže dojmout i stropní nosníky kteréhokoliv baru nebo sálu. Než ji Lola vytáhla do Wild Cats, byla v klubu Hairy Circle nabízena většinou jako klášterní novicka pro nejchlípnější chlapy a za ty tři roky si tam toho užila dost. Teď je jí sedmnáct. Sjíždí kokain, ale prý v rozumných dávkách.

No a Beth... sluníčko moje. Basová kytara, která dokáže rozkmitat prostor takovými vibracemi, že pokud máte kardiostimulátor, tak raději na její koncerty nechoďte, protože poslední zvuk, který byste v životě slyšeli, by byla právě ta její basová

kytara. Dvaadvacetiletá míšenka (ovšem ne Anglie s Vietnamem, ale Francie s Tahiti) s divokými neposlušnými vlasy po ramena, velkýma černýma očima a nádherným dlouhým krkem. Vidím ji v amazonském pralese mezi všemi těmi tygry, krokodýly a anakondami, jak je má ochočené jako nejmazlivější miláčky. Chlapi pod pódiem ji zase vidí v posteli jako tu nejžhavější nezkontrolovanou šelmu. A na tom je vlastně založený celý ten Lolin geniální marketingový tah. Všichni pod pódiem slintají, protože všichni vědí, že to jsou děvky vytažené z bordelů (uvedeno na plakátech) a tak si je taky představují. Představují si, jak to s nimi dělají. Jak s nimi dělají ty nejšílenější kousky. A to je společně s divokou hudbou přivádí do transu. A ty holky vědí, jak na to. Třeba Nadine je schopna odzpívat celý koncert naostro, jenom v krátké bílé sukýnce. Dovedete si to vůbec představit? Lola prostě fakt není blbá. A ty holky taky ne.

13.

Koncert byl skvělý. Mohlo tam být tak pět tisíc lidí. Samý spodní levely. A z horních ti, co sem mají kontakty a co se to dozvěděli. Lou Anne se podařilo prokopnout dvoje bubny a zlámat šest paliček a Yola se svým implantátem oddělala dvě kytary. Sto tisíc wattů rozkmitalo sloupy tak, že z nich slézala barva, a Nadine lítala po pódiu stejně jako kokain v její krvi. Beth rozvibrovala nejen struny basové kytary, ale i obě pŕlky svého téměř nahého zadku. Lidi šileli. Jestli vás zajímá kdy nejmíc, tak při závěrečné písni s názvem *Šukej mě*, kdy na obří plazmové obrazovce nad pódiem naskakovaly fotky jednotlivých holek a pod nimi počty jejich klientů, když to ještě dělaly. Byla to pravá extáze, kterou můžete zažít jen ve spodních levelech.

14.

Jako kontrast k tomu všemu jsme se s Lolou potom rozhodli dát si pozdní večeři v některém z horních levelů. Navrhla Oceanbar a já nebyl proti. Bylo něco po půl druhé v noci, když nás eskalátor vyvrhl na Dayman Place plném lidí. A já zahlédl něco

malého žlutého pohyblivého, deset metrů nad zemí v příhradové konstrukci nesoucí strop. Ani ta nejvýše položená kamera je nemohla mít v záběru. Kdo by taky natáčel strop. Upozornil jsem Lolu. Zvedla hlavu.

„Žlutá kukla.“

Pak se rozhlédla kolem. Z těch asi třiceti velkoplošných obrazovek, různě zavěšených v prostoru i na stěnách jednotlivých galerií, jich nejmíň šest patřilo Tehealthu. Jednoho před týdnem zastřelili. Student místní univerzity. Poměrně dobrý student.

„Tak to bude hustý...“ řekla jenom a táhla mě k lavičce u fontány. Zrovna nad ní visela jedna z největších obrazovek Tehealthu. Na ní si bělovlasý dědek, hrající si s pravnoučaty, pochvaloval poslední model kloubních implantátů.

„Jsem jako znovuzrozený...“ tvrdil a smál se na celé kolo s dokořán otevřenou hubou plnou zubů, na nichž bylo také logo Tehealth. Šelma zubatá.

„Možná bysme měli zmizet,“ řekl jsem.

Lola se posadila na lavičku pod plazmu.

„Jsi blázen? Takhle naživo mít divadlo, a ještě zadarmo... Divím se, že zrovna ty chceš zmizet.“

„Měl jsem dojem, že jsme chtěli zajít na poklidnou večeři.“

„Kdy se ti něco takového zase podaří uvidět? Můžeš být svědkem úžasné reálné performance.“

„Jo... to je možné. Akorát že posledně při tom jednoho od dělali.“

„Nevšimla jsem si, že bys měl na sobě žlutou kuklu...“ řekla Lola a zapálila si camelku.

„Já nevím, ale...“

„Klid... už letí,“ řekla Lola a vyfoukla kouř nad svou rudou hlavu. Otočil jsem se.

Neforemná hrouda jen zdánlivě připomínající lidskou postavu se odlepila v rohu od druhé galerie a na laně zavěšeném až někde vysoko pod stropem se snesla nad hlavy lidí a po části kruhové křivky si to namířila neodvratně přímo na plazmový billboard nad první galerií. Museli to mít odzkoušené na perfektně vychytaných počítačových simulacích, protože asi uprostřed dráhy se neforemná hrouda rozvinula do ženského těla se světlými vlasy

vlažícími za žlutou kuklou. S nohama před sebou skončila přesně uprostřed plazmy. Mohutné lyžařské boty, na jejichž podrážkách byly přišroubovány pláty páskové oceli, prorazily plastosklo, jako by snad bylo milimetrové. A zatímco se na hlavy vyděšených lidí sypaly střepy, žlutá kukla se odrazila od konstrukce obrazovky a snažela se na první galerii mezi šokované lidi.

V tentýž okamžik se od stropu začala spouštět další žlutá kukla. Hysterické ženské výkřiky doprovázely dopad metrové lešenářské trubky na plazmu umístěnou nad obchodem s křišťálem. Hned poté se ozvala střelba a celoplošná výkladní skříň pod amatérským Spidermanem se vysypala. Ve stejnou chvíli už se řítila nad našimi hlavami další žlutá kukla, jejíž lyžáky dopadly do těžiště billboardu přímo nade mnou a Lolou. Střepy lítaly úplně všude. I na nás. Instinktivně jsem si zakryl hlavu. Další střelba. Ti pitomí policisti tady mezi lidmi normálně stříleli ze samopalů.

Postava od našeho demolovaného billboardu dopadla dva metry před nás mezi střepy. Kluk v šedivém tričku se sochou Svobody na hrudi si rychle odepjal od pasu karabinu s lanem a vrhl se mezi dav. Střelba dál demolovala billboard nad námi a na hlavu nám padaly další střepy. Než jsem sklonil hlavu až ke kolenům, stačil jsem si všimnout ve vzduchu letící i-karty, kterou žlutokukláč hbitě chytil do pravačky, pak se sklonil, strhl si žlutou kuklu a vzápětí ho dav pohltil jako sopečná láva. Střelba a další střelba, další hysterický křik, další střepy. Někdo se tady asi pomátl. Někdo asi vydal špatné rozkazy. Někdo trpěl velice rozvinutým komplexem méněcennosti. Někdo byl prostě debil.

Teprve když se všechno zklidnilo, narovnal jsem se. Lola vedle mě byla docela otřesená.

„Tak co? Skvělá performance, ne?“ řekl jsem ironicky a byl jsem našťvaný sám na sebe, že jsem nebyl ráznější a prostě ji odsud včas nedostal. Vypadalo to totiž, že místnímu šéfovi policie došla trpělivost a jednoduše se s nimi rozhodl rázně skoncovat. Anebo dostal velice tučný balík od Techealthu. Možná nový typ implantátu, nejspíš přímo mozek.

„Ty vole... tohle byl teda fakt adrenalin...“ řekla Lola, když konečně popadla dech.

„Jo... to byl. Možná bysme se mohli přesunout.“

Lola s otevřenou pusou ukázala někam před sebe. Patnáct metrů od nás, asi tři metry nad zemí, visel na laně jeden z aktivistů. Byl zvláště bezvládný, zvláště neforemný a zvláště z něj kapala krev na mramorovou dlažbu.

15.

Monorail nás vyhodil přímo před Oceanbarem. Vstup vedl přes obří rybí tlamu, o jejíž tesáky jsem téměř zavadil hlavou. Interiér tvořily třímetrové chodby ze speciálního tvrzeného skla, procházející obřím akváriem. Stoly (maximálně pro čtyři) byly přiřazeny k jedné straně tak, aby na druhé zůstala ulička pro číšníka. Všude kolem pak bylo moře s jeho prapodivnými živočichy. A pokud se nějaký přiblížil na deset centimetrů ke stěně, vygeneroval se ve skle jeho název. Úžasné. Fascinující.

Kromě klasické fauny, jako jsou lasturnatky, krabi, žraloci, rejnoci a želvy, kolem nás plavaly exotické příšery, jejichž názvy jsem ani nestačil číst a v životě o nich neslyšel. Chřestivec paprscitý, rozedranec sargasový, ďas mořský, velkotlamec Johnsonův, jehlice krokodýlí, pilobřich ostnitý, perutýn ohnivý či jednotrnc čárkovaný. A že to tedy byly zjevy. Některé by nevymyslelo ani samo peklo.

Číšník nás posadil k jednomu z volných stolů, položil před nás jídelní lístky, jejichž povrch byl tvořen rybími šupinami, a my si zatím objednali martini.

„Líbí?“ zeptala se Lola, když si všimla mých udivených pohledů.

Je fakt, že jsem tu nikdy nebyl a vlastně jsem ani netušil, že taková zvířata existují.

„Jo... super.“

„A jestli si myslíš, že jde o holografické obrazy nebo o virtuální fintu, zapomeň na to. Žádný simscreen. Celý půvab tady toho všeho je v tom, že ta zvířata jsou fakt všechna živá.“

„Byl bych klidnější, kdyby to byl simscreen.“

„A co si dáme?“ zeptala se a otevřela jídelní lístek.

„Že by flákotu vepřového?“ řekl jsem a zíral na chřestivce paprscitého, visícího padesát centimetrů ode mě.

Na Ferguson Road mě ještě pronásledovala ta příšerná ostnatá tlama a vypoulené oči rozedrance sargasového, který nám skoro celou večeri čuměl do talíře snad z půl metru. Zpravodajské kanály na pouličních obrazovkách už stihly referovat o incidentu Žlutých kukel na Dayman Place. Bylo jich pět a jeden zahynul. Znovu útočily výhradně na reklamy Techealthu. Neříkaly nic o tom, jestli se oběť rozmlátila o jednu z plazmových obrazovek, nebo ji provrtaly kulky ze samopalu policejních jednotek, které byly na místě téměř okamžitě a údajně tak zabránily dalším možným hmotným škodám.

Lola vytáhla balíček marlborek a posadila se na lavičku pod kvetoucí ibišek, jehož květy každou půlminutu plynule měnily barvy od krvavě rudých přes oranžovou, žlutou, žlutozelenou, zelenou, zelenomodrou, modrou, fialovou a přes červenou opět na krvavě rudou. Stačil na to jeden pitomý procesor.

Nad hlavou nám prosvištěla dvouvagonová městská souprava a na dlaždicích pod našima nohama se měnila loga firem, které si to zaplatily. Kdysi to byl i můj svět. Ale nevím, jestli bych si na to zpětně znovu zvykl. Vlastně jsem dnes už vůbec nechápal, jak jsem tady nahoře mohl žít.

„Takže ke mně?“ zeptal jsem se a vcelku mi to bylo jedno. Lole taky. Byli jsme utahaní jako kořata. Hodiny u nástupiště ukazovaly půl třetí ráno.

„Třeba... Vlastně jsem u tebe ještě nikdy nebyla,“ řekla a vyfoukla kouř do ibiškových květů, které teď byly sytě modré.

„Známe se teprve čtyři dny,“ řekl jsem na omluvu.

„No vidíš... a já u tebe ještě nebyla.“

„Je to nultý level, tak jsem si myslel, že by ses třeba urazila.“

„Ty nebydlíš nikde dole?“

„Tam mám jenom Galerii.“

„Hmm...“

„Myslíš, že to vstřebáš?“

„Co?“

„Můj byt. Nultý level.“

„Víš, že jsem ještě nikdy nespala na nultém levelu?“

„Kolik ti je?“

„Pětadvacet.“

„Nejvyšší čas, abys to vyzkoušela.“

Lola dokouřila a nacvičeným pohybem cvrnkla vajgl do odpadkového koše, který mohl být od ní nejmíň čtyři metry. Je fakt dobrá.

17.

Kdybych psal scénář k telenovele, tak bych možná napsal, že mezi mnou a Lolou klíčil vztah. Takhle vám můžu akorát říct, že jsem z ní byl hotovej a že její artistické kousky při sexu mě přiváděly k orgasmickému šílenství. Bydlím na Gehry Point, což je obytná čtvrť mimo centrum, v horních levelech jedna z nejlevnějších. Navíc spojení do spodních levelů téměř ideální. Schodiště s pěti nefunkčními eskalátory sto metrů od bytu, na bývalou stanici metra Mingus, z které už dneska zbylo jenom opuštěné mramorové bludiště připomínající mauzoleum. Bytový komplex s mým bytem číslo 50 pak připomíná spíše alcatrazskou věznici než bytový komplex. A je evidentní, že účelnost a ekonomika zde jasně zvítězily nad jakýmkoliv přijatelným estetickým. Sto metrů dlouhá chodba s třiceti byty na jedné straně a třiceti na druhé. A nad tou chodbou úplně stejná, a nad ní je další úplně stejná, a nad ní zase to samé. Za tuhle koncepci velkokapacitní králikárny architekt určitě dostal Nobelovu cenu.

Na mých dveřích je mosazný štítek s padesátkou, a když si ty dveře přečetly údaje z mé i-karty, otevřely se.

„Hezký bejvák,“ prohodila Lola a zatřepala červenou hlavou.

„Nemám tu ani stěnu sestavenou z repráků, ani kouzelné zrcadlo.“

„Nevadí, poradíme si.“

Původně padesátimetrový 2+1 jsem nechal předělat na padesátimetrový 1+0, čímž pádem šlo o jednu velkou místnost s kusem kuchyňské linky a mrňavou předsíňku s mrňavou koupelnicou. V jednom rohu široká postel a ve druhém psací stůl, ve třetím

linka s velkou lednicí a ve čtvrtém sedačka. Na čelní stěně plazma. Dva počítače, přičemž pouze jeden připojený na síť. Audio s repráky, které byly asi desetinou toho, co měla doma Lola. Na nočním stolku dvě láhve Jacka Danielse (jedna prázdná), dvě krabičky camelek (jedna prázdná) a budík. V otevřené myčce naházené nádobí (způsobem, který vylučoval její úspěšné zavření a spuštění). Trochu to vypadalo, jako bych se zrovna včera nastěhoval.

„Máš aspoň předplacený pornáč?“ zeptala se Lola a vykopla pravou nohu do vzduchu. Její lodička těsně minula lustr. Druhá přistála na posteli.

„To nemám... Budeme si muset vystačit sami.“

„A nějaký produkty z jiných světů?“

„Cigára, jointa, alkohol...“

„Kokain?“

„Ani náhodou.“

„Si děláš prdel?“

„Nedělám. Nezapomeň, že jsme na nulce.“

„Panebože... Já bych tady asi dlouho nepřežila,“ řekla a svalila se zády na postel. Její vlasy se rozprskly jako explodující plameny.

„Dáš si aspoň panáka?“

„Jasně že jo.“

Přešel jsem k lince, vytáhl dvě skleničky a nalil do nich tak na centimetr. Pak jsem se vrátil k posteli a jednu jí podal. Hodila ji do sebe na ex. Natáhla se, aby jí prázdnou položila na noční stolek.

„Ještě že aspoň já něco mám,“ řekla potom, sáhla po kabelce a vytáhla z ní injekční stříkačku.

Přitáhl jsem si ji k sobě a políbil ji. Byla zvláště vláčná a voněla Jackem Danielsem. Nádherně horkým.

„Co máš?“ zeptal jsem se s jazykem v jejích ústech.

„Tipni si.“

„LSD? Heroin?“

„Vedle jak ta jedle.“

Podala mi ten skleněný váleček zakončený jehlou. Malými písmeny na něm bylo vyleptáno SDC. Odtáhl jsem se od ní.

„To myslíš vážně?“

„No jasně... Už jsi to někdy zkoušel?“

„Ne... Ale zrovna dneska jsem měl menší rozhovor s policajtem, kteří mě upozorňovali na to, že se chystá dole obrovský zátah právě kvůli SDC.“

„No vidíš, a my jsme nahoře,“ řekla s neuvěřitelnou bezelstností Lola a znovu se svalila na záda.

„Teď na to zakalil Hastingsův kluk. Toho Hastingse z Chronicle News.“

„Jasně... žere to všechny nespravedlivé... Asi byl svině,“ řekla Lola a hrála si s injekční stříkačkou ve svých štíhlých prstech.

„Asi... A to jsi měla dneska celou tu dobu s sebou?“

„No jasně. Nebo že bych to našla u tebe v bytě?“

„Docela zírám... Kde bereš tu odvahu? Tady nahoře tě s tím rovnou odstřelí.“

„Neodstřelí. Nikdo nic nenajde. Ledaže by udělali rozbor naší krve.“

Zůstal jsem na ni zírat.

„Počkej... ty si to jako chceš fakt píchnout?“

„Jasně. Nebo si myslíš, že jsem nějaký pitomej dealer?“

„Ty to bereš?“

Zavrtěla hlavou. Nic jsem nechápal.

„Možná mi to už dneska pomaleji myslí,“ řekl jsem.

Hodiny na nočním stolku ukazovaly něco po třetí hodině ranní.

„Na to nepotřebuješ myslet... Tohle myslí za tebe.“

„Ty jsi to ještě nezkoušela,“ řekl jsem oznamovacím tónem.

„Všechno je jednou poprvé,“ řekla odevzdaně a roztrhla igelitový obal.

„Seš v obraze?“ zeptal jsem se.

„Dokonale.“

„To se mi právě nezdá.“

„Klid, Jerry. Nic se neděje.“

„Zatím ne.“

Vydešeně jsem se na ni díval a nebyl schopen si to všechno srovnat v hlavě. Asi už jsem vážně přetažený. Možná už v sobě něco měla. A já možná taky. Nemyslelo mi to.

„Nic se nestane. Mám děsně tuhý kořínek... A ty určitě taky.“

Pojď, posad se vedle mě a uděláme si takový malý společný výlet do ráje.“

„Ani náhodou... Na to zapomeň. K tomu mě nikdo nedonutí.“

Natáhl jsem se vedle ní.

„Chceš pustit zpravodajský kanál?“ řekl jsem a sáhl po ovladači.

Objala mě a přitiskla se ústy k mým rtům. Současně mi vzala ovladač a hodila ho někam pryč.

„Já jsem tvůj zpravodajský kanál, Jerry, jo?“

„Dobrá... Ale v žádném případě nebudeme zkoušet SDC.“

„Ty mě v tom necháš samotnou?“

„Ani ty to zkoušet nebudeš.“

„Ale Jerry... nebuď takový puritán. Teď mi připomínáš rodiče.“

Natáhla se pro kabelku a vytáhla marlboru. Zapálila si cigaretu a pak mi ji strčila do úst.

„Tahej, brouku... Já zatím natáhnu něco jiného.“

„Takže máš dneska sebevražedné sklony?“

„Ježíšmarjá, Jerry... ty seš ale fakt otravněj. Když nechceš, tak nemusíš. Tak udělej tady tu flašku Danielse, co máš na stolku, a já si zatím píchnu. Možná pak dokážeme být dokonale synchronizovaní.“

„To asi těžko.“

Vstal jsem a šel k ledničce, abych se podíval, co všechno tam mám. Lola se zbláznila a asi má chuť na něco ostřejšího. Třeba by bylo nejlepší ji opít, aby okamžitě usnula.

Byla tam akorát vodka. Mohl bych do ní zkusit nasypat trochu kokainu, který jsem měl v koupelně a o němž jsem jí raději neřekl.

„Možná bych sehnal kokain,“ řekl jsem a otočil se.

Ovšem to už měla injekční stříkačku v žíle a tiskla píst.

18.

Nikdy jsem účinky SDC neviděl a nikdy je ani nezažil. Takže jsem vůbec netušil, které jsou standardní a zcela v rámci normy

a které jsou ty opačné, smrtící. Byl jsem naštvaný a odmítl si vedle Loly sednout. Pokuřoval jsem v křesílku naproti ní a sledoval její slastný úsměv a přivřené oči. Navíc jsem nabyl dojmu, že mě fakt chtěla jenom naštvat, že mě chtěla vytočit a že SDC už určitě zkusila a moc dobře věděla, že je v pohodě a že to s ní nic neudělá. Teda udělá, ale nic smrtelného. Prostě mě dostala.

„Kde teď seš?“ zeptal jsem se jí.

„Na prvním stupni schodů do nebe,“ řekla mi s nepřítomným úsměvem a mírně se zachvěla.

Když se jí u úst začala dělat bílá pěna, došlo mi, že je na posledním stupni schodů do pekla.

Dostalo ji to.

19.

Škubala sebou a na krku jí naběhly všechny žíly. Modré až fialové. Ruce sevřené v pěst najednou úplně bílé. Chaotické nekoordinované záchvěvy nohou. Zaklonila hlavu a začala dávit. Celý pokoj se najednou podivně zhoupł.

Přiskočil jsem k ní a pováľil ji ze sedačky na zem, aby se neudusila vlastními zvratky. Pokoušel jsem se ji držet na všech čtyřech v předklonu, ale neudržely ji ani ruce, ani nohy. Jako by najednou byla ze žvýkačky. Byla vláčná a její tělo stále více ovládal nekontrolovatelný třas. A třásla se celá podlaha, stěny, plazmovka i stolek. Byla horká jako lávové kameny a přitom nepřirozeně bílá. Znovu dávení. Bylo to šílené. Mozek mi vnucoval skutečnost, že je rozhodnuto a že nemá cenu se vůbec o nic snažit, ale já mu odmítal uvěřit. Zasraný mozek.

Skočil jsem k dřezu, namočil utěrku a přiskočil zpátky k Lole škubající se na zemi. Nevím, co jsem chtěl dělat. Nevěděl jsem vůbec nic. Mozek odmítal spolupracovat. Lola se zmítala v šílených epileptických křečích a strhávala ze sebe šaty. Nehty si rozrývala kůži do krve. Dusila se. Zaplavila mě vlna paniky. Morbidní tsunami. Bezmocnost. To přece není možné. Nemůže skončit takhle. To přece nejde. Svět nemůže být tak krutý. Začala vykašlávat krev.

Panebože.

Vyběhl jsem na chodbu a zabušil na vedlejší dveře. Neznal jsem ty holky. Věděl jsem jenom, že studují a že jsou tady v pronájmu. Potkávali jsme se na chodbě. Možná některá z nich studuje medicínu. Nikdo nereagoval. Bodejt'. O půl čtvrté ráno. Nevzdával jsem to. Nemohl jsem to vzdát. Já Lole pomoci nedokázal, ale možná někdo jiný ano. Bušil jsem zběsile pěstmi do jejich dveří s označením 51.

„Co se děje?“ zaslechl jsem konečně vyděšený dívčí hlas za nimi.

„To jsem já, Jerry z padesátky... Mojí přítelkyni je zle, potřebuje pomoc.“

„Moment,“ ozvalo se.

Sakra. Věděl jsem, co ta nána dělá. Jde k monitoru, aby se přesvědčila, že jsem to opravdu já. Panebože... jen ať jí to moc dlouho netrvá. Z otevřených dveří mého bytu se neozývalo nic, možná jen slabé chroptění. Začala mnou lomcovat zimnice. To nebylo dobré. To vůbec nebylo dobré.

Otevřela mi ta s krátkými vlasy v županu s růžovými pruhy.

„Co se stalo?“

„Prosím tě... já jsem v prdeli. Pojď se na ni podívat.“

Za ní se objevila rozčuchaná hlava její spolubydlící.

Otočila se k ní.

„Hele, Kelly, já se tam jdu mrknout. Zavři se, a když se do pěti minut nevrátím, volej poldy.“

„Pět minut je moc,“ řekla její kamarádka rozespale.

Panebože, ony si snad fakt myslely, že ji chci jenom vlákat do bytu.

„Ježíšmarjá holky, neblbněte... Jde jí kurva o život...“

Krátkovlasá v růžově pruhovaném županu vyšla na chodbu a přešla do mého bytu.

Lola ležela na zádech na zemi a měla ze sebe strháno skoro všechno oblečení. Krvavé cáry šatů a pod nimi hluboké krvavé rány, jako by se snad na ni vrhla příšera s obrovskými drápy. Viděl jsem toho už dost, ale teď se mi udělalo špatně. Té holce kupodivu ne. Možná studovala patologii.

„Moment... řeknu Kelly, ať nevolá policii, ale záchranku.“

„Žádnou záchranku... Je to SDC.“

Zůstala stát, jako by byla vytesaná z kamene. Prohrábla si rukou krátké vlasy.

„A co chcete sakra po mně?“

Její oči mě propalovaly.

„Já nevím...“ řekl jsem nešťastně.

Fakt jsem to nevěděl. Nevěděl jsem vůbec nic. Nevěděl jsem, jestli je to vůbec realita, nebo jenom hrůzný sen. Hnusné halucinogeny.

Ušklíbla se, přešla kolem mě na chodbu, otevřela si jejich dveře a houkla na Kelly, že je všechno OK, ať nikam nevolá.

Panebože... Všechno OK... Lola tedy určitě OK nebyla.

Holka se vrátila a klekla si k ní, do kaluže krve. Měl jsem co dělat, abych to stihl na záchod, kde jsem vyzvracel snad všechno, co jsem do sebe za posledních pár dní dostal. Pak jsem si opláchl obličej studenou vodou a vrátil se do pokoje. Třásl jsem se po celém těle a vnitřnosti mi spaloval nedefinovatelný žár nebo kyselina. Velké ostré kameny. Růžové pruhy županu krátkovlasé holky byly přebity temně rudou krví. Lola už se ani nehнула. Aspoň že přestaly ty záškuby. Držela ji za zápěstí. Otočila se ke mně. Měla krásné zelené oči.

„Normálně jste ji zabil...“ řekla jenom a otočila se zpátky k bezvládné Lole.

„Cože?“ vysoukal jsem ze sebe.

Odhrnula Lole temně rudé vlasy z čela.

„Je mrtvá,“ řekla, aniž se otočila.

„To není možné.“

Otočila se ke mně.

„Jsi normální sprostý vrah, ty čuráku,“ řekla najednou, jako by se změnila v někoho úplně jiného. Párala mi břicho ostrým nožem.

Vyděšeně jsem se svezl do křesla. Holka s růžovými pruhy vstala. Podíval jsem se na ni.

„Asi jo... asi jsem fakt vrah... Nedokázal jsem jí v tom zabránit. Ale přinesla si to sama. Netušil jsem, že bude tak rychlá... Panebože... říkal jsem jí, ať neblbne... Chtěl jsem jí dát kokain... Jenom aby neblbla s tímhle.“

„A nekecáš náhodou?“

Nevěřila mi.

Ucítil jsem na tváři nějaké vlhko. Asi jsem brečel. Položil jsem si hlavu na kolena a přikryl si ji rukama. Jako bych se chtěl chránit před atomovým výbuchem. Jako bych se chtěl chránit před celým krutým světem. Mé tělo se otřásalo vzlyky.

„Nechceš panáka?“ slyšel jsem z velké dálky.

„Běž pryč, prosím tě...“

20.

Byl to daleko větší trans než to nejsilnější SDC. Najednou nic nebylo reálné. Svět přestal existovat. Byla to zasraná virtuální realita, a navíc celá kurevsky rozmazaná. Na rozmazaném budíku byla rozmazaná číslice osm, když se mi podařilo zavolat Rona a říct mu, ať s sebou vezme ještě tři chlápky a bednu velikosti rakve. Nebo igelitový pytel. Nic nechápal a já mu nechtěl nic vysvětlovat. Nemohl jsem mu nic vysvětlovat, protože sám jsem nic nechápal. Někaké automatické procesory v mém nitru, které jsem vůbec neovládal, vyhodnocovaly situaci a jejich závěrečná zpráva zněla, že Lolino tělo musí zmizet v podzemí.

Když se za půl hodiny objevili, dva z nich se nejdřív museli vyzvracet a další dva mi vypili veškerý zbytek Danielse, co jsem tam měl. Pamatuju si své ruce, jak Ronovi podávaly Lolinu i-kartu, a má ústa mu říkala, aby ji zničil někde v minus trojce, na místě bez signálu. Lolino tělo nasoukali do pytle na lyže. Měli trochu problémy se zapnutím zipu, ale nakonec se jim to podařilo. Když celí rozmazaní odešli, moje rozmazané ruce namočily rozmazaný ručník a já jsem se vrátil ke kalužím rozmazané krve na podlaze. Trochu jsem ji rozředil svými slzami a pak ji ještě ochutnal. Naposledy. Jazykem. Slízal jsem část její krve z podlahy. Udělalo se mi trochu líp. Okolí už nebylo tolik rozmazané. V hlavě mi začaly naskakovat další funkční procesory. Když se jim konečně podařilo vytvořit aspoň jakous takous síť schopnou logického uvažování, měl jsem jasno. Tohle si někdo odskáče. Tohle si někdo škaredě odskáče.

Začal jsem chápat ctihodného pana Hastingse.

III.

HOŘKÉ PROBUZENÍ

21.

Aktivovaný receptor spustil syntézu signálních molekul uvnitř buňky a receptorová bílkovina obsahující 400-500 aminokyselinových zbytků začala pracovat jako pumpa pro transport heroínu z jedné strany membrány na druhou.

Krátkodobý výbuch mimořádně příjemných pocitů, vznášení se v tom nejjemnějším sametu, teplý kožíšek koťátka, velice intenzivní násobené prožitky nevýslovného štěstí. Příjemný pocit se zdánlivě šíří odněkud zprostředka vlastního bytí, z centra těla, ze samého nitra vlastní existence. Jako by se pak rozpínal do neuvěřitelně gigantických rozměrů. Extáze. Pocit tepla zaplavuje celé tělo. Blažený klid nehybného, velice přívětivého vesmíru. Jen tohle má cenu. Jen tenhle vesmír je ten skutečný, má smysl a má cenu pro něj žít. Všechno ostatní je sračka. Tohle je podstata existence. Jediný důvod, proč se člověk vůbec narodil.

22.

Když jsem se probudil, hodil jsem injekční stříkačku se zbytky heroinu do drtiče odpadků a odploužil se jako zpráskaný pes do koupelny, kde jsem se znovu vyzvracel. Na to, že už jsem skoro dva dny nic nejedl, toho ze mě vyteklo docela dost. Přešel jsem zpátky do obýváku a mrkl na budík na nočním stolku. Lola zemřela někdy před třiceti hodinami. Na podlaze byly pořád světlé skvrny po její krvi. Bylo na čase s tímhle zkurveným světem konečně začít něco dělat.

23.

Na to, že jsme se s Lolou znali jenom čtyři dny (vlastně teď už pět, ale z toho jeden byla mrtvá), se mnou její smrt pořádně zamávala. Možná to bylo tím, že jsem byl fascinován jejími hypermanganově červeno-fialovými vlasy, možná jsem byl uhranut jejíma stříbrnými očima, jejichž panenky neměly klasické žíhání do středu, ale jako letokruhy stromu, anebo tím, že jsem s nikým nezažil intenzivnější sex.

Jediným chlastem, který jsem v bytě našel, byl zbytek vodky v lednici. Dal jsem si dva panáky (a okamžitě je vyzvracel) a vrazil z bytu. V bufetu Happy World na nultém levelu jsem asi pět minut velmi složitě komunikoval s automatem, než akceptoval můj požadavek a vyplivl mi dva toasty. Možná jsem špatně artikuloval, možná jsem ho i dvakrát nakopnul, prostě byl nějak neochotný. Tak jsem se svezl dvě zastávky přeplněným monorailem a na Rotter Square sešel dolů do minus jedničky. Na špinavých schodech seděla babizna s démoníma očima a pokuřovala tlustý doutník. Prošel jsem vertikálně všechna čtyři podlaží (devadesát schodů) a hned potom zamířil do minus dvojky.

Charlie Hemings má sídlo v lokalitě označované jako C6, což kdysi byla jedna z pomocných strojoven vzduchotechniky. Jeho kancelář tvoří obrovská hala protkaná velkými hranatými vzduchotechnickými troubami napojenými na kompresorové jednotky a klimatizační agregáty, nyní již pochopitelně nefunkční,

protože o patro výš byla postavena nová, lepší, menší a výkonnější. Dengerovy generátory.

Charlie Hemings je kámoš, jeden z hlavních přispěvatelů Amok Books, což je zdroj extrémních informací dostupných dříve výhradně v tištěné podobě (nyní už i na netu), fungující už od osmdesátých let minulého století. Nakladatelství má na skladě i takové atraktivní svazky jako například *Příručka odstřelovače*, *Fyzické postupy při vyslýchání*, *Jak prát špinavé peníze*, *Jak zmást bezpečnostní kamery*, *Kompletní průvodce technikami vloupání*, *Jak odstínit integrovanou kartu* a podobně. Díky prvnímu dodatku ústavy byla soudem pozastavena pouze *Anarchistická kuchařka*, jež údajně obsahovala chyby, které mohly vést k nežádoucím explozím. Nakladatelství má k dispozici také bohatou kolekci DVD, zahrnující cokoliv. Od detailních záběrů pitev, až po Hitlerovy a Stalinovy projevy, masochistické vystoupení Boba Falnaga a podobně.

„Pojď dál, Jerry,“ ozvalo se odněkud z útrob plechových trub, které Charlieho hlas zněkolicíkanásobovaly do téměř nesrozumitelné ozvěny. Buď tu měl kamery, nebo snímač karet. Ten se dal v podzemí pořídit za tisícovku.

„Kam dál?“ zahulákal jsem mezi trouby.

„No sem, k mému stolu.“

„Vole.“

„Zahni doprava, pak rovně a potom doleva.“

Bludiště z Disneylandu. Našel jsem ho po pěti minutách. Na stole stálo šest kompů, dva blendery a asi deset monitorů. U nich seděly dvě mladé holky, jedna z nich černoška s cigárem mezi širokými rty. Intenzivně datlovaly něco na klávesnicích. Minus dvojka není připojena na oficiální net, ovšem má svůj vlastní, podzemní, natahaný provizorně snad stokilometrovými kabely po podlahách chodeb, z nichž některé jsou pak načerno vyvedeny do minus jedničky a také načerno připojeny na servery, které si to nechaly líbit a které jsou v oficiální síti.

„Lola je prý mrtvá,“ řekl a podal mi ruku.

Měl něco kolem čtyřicítky a na hlavě lysinu připomínající biskupskou čepičku. Na temeni měl vytetovaný střelecký terč.

„Jak to víš?“